

У Німеччині біженців поселили на території концтабору

На території концтабору «Бухенвальд» тимчасово живе 21 мігрант з Африки. Як пише Daily Mail, біженці отримують 135 євро від уряду на продукти та предмети першої необхідності. На умови проживання вони не скаржаться і не надто переймаються моторошною історією табору, передає Радіо 24. Додамо, що рішення про розміщення біженців на території концтабору ухвалили ще в січні. Місцева влада тоді заявила, що не має коштів на тимчасове житло для біженців. Нагадаємо, що Бухенвальд у часи Другої світової війни був одним із найбільших концентраційних таборів у Німеччині. Через нього пройшли близько 250 тисяч людей.

40

стільки мільярдів гривень Кабінет Міністрів планує закласти в державний бюджет на 2016 рік для субсидій на оплату житлово-комунальних послуг. Про це повідомив Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк.

Російський суд залишив Савченко за ґратами ще на 6 місяців

Суд міста Донецьк Ростовської області РФ задовольнив клопотання обвинувачення та залишив Надію Савченко за ґратами ще на 6 місяців. Про це повідомив у Twitter її адвокат Марк Фейгін. Нагадаємо, у вівторок у Донецьку Ростовської області проходили попередні слухання у справі Надії Савченко. Сторона захисту наполягала на зміні заповідного заходу, у тому числі під гарантії консула.

5

Відомості.info

№36 (778)

17 - 23 вересня 2015 року

http://www.vidomosti.info/

Інтерв'ю

Володимир ГУНЧИК: Я дослухатимуся до громадськості, але не збираюся бути маріонеткою в чийось руках

Війна, дороги, субсидії, соціальна допомога військовим, непрості стосунки з громадськими активістами, енергозбереження — основні теми розмови «Відомостей» з головою Волинської облдержадміністрації Володимиром Гунчиком.

— Володимире Петровичу, хочу почати нашу розмову з останньої прийомної новини для волинян. Днями Верховна Рада внесла зміни до Держбюджету, в яких передбачила виділення коштів Одеській, Волинській та Львівській областям на поточний ремонт доріг державного значення, назвавши це експериментом. Про які дороги йдеться і в чому полягає експеримент?

— Півтора місяця тому під час представлення голови державної адміністрації Одеської області Міхеїла Саакашвілі ним була внесена Президентові пропозиція, щоб частину коштів, які йдуть від перевиконання планових завдань митницею, направляти на розвиток регіону. Чому Саакашвілі підняв це питання? Якщо дорога Львів – Луцьк ще більш-менш терпима, то дорога Одеса – Рені повністю зруйнована. А це стратегічна дорога для Одеської області. Президент підтримав пропозицію і питання запустили в роботу. Зміни до бюджетного Закону дають нам, зокрема, можливість 50% від перевиконання надходжень з Ягодинської митниці направити на ремонт дороги Луцьк – Львів.

— Уже сьогодні можна передбачити, яка це буде сума?

— Ні, як перевиконають. Закон вступає в силу через місяць після його підписання. Дані щодо суми будуть відомі на перше жовтня.

— Це тільки стосується дороги Луцьк – Львів чи ще якоїсь?

— Так гласить закон, ми не маємо права більше нікуди витрачати, тільки на цю дорогу.

— А як щодо дороги Ковель – Ягодина? Маю на увазі ту ділянку, яку так і не встигли довести до кінця. Уже кілька років вона стоїть закрита. Яка її доля?

— Є так зване прикордонне співробітництво. У рамках цього проекту 100 мільйонів євро виділено для вирішення інфраструктурних проектів з боку Польщі та з боку України. Оцей відрізок дороги входить у рамки вказаного проекту.

— Будучи успішним директором, головою наглядової ради корпорації «Богдан», ви прийняли рішення очолити облдержадміністрацію в такий непростий період: війна, люстрація, непримиренність до чиновницької еліти... Настільки були переконані в своїх силах?

— Я команда людини, 20 років працював у команді нинішнього Президента. І тому, коли надійшла пропозиція від Президента, у мене не було ніякого бажання бути поза межами команди, я сприйняв це як рішення команди.

— Командне рішення — це зрозуміло, але наскільки ви особисто були готові до того, що зможете в цей складний період організувати роботу виконавчої влади?

— Тридцять років у бізнесі. За цей час навчився досить швидко переорієнтовуватися, знаходити рі-

шення навіть у екстремальних ситуаціях. Десь мав відношення до влади дотично, тому що був депутатом обласної ради, членом виконкому, членом Українського союзу промисловців та підприємців, членом президії різних громадських організацій, у тому числі й Торгово-промислової палати, дуже часто спілкувався з прем'єрами та президентами за родом своєї діяльності. У моєму підпорядкуванні було близько тридцять тисяч працівників, які працювали на різних заводах корпорації. Тому подумав, що мені не буде особливо важко. Звичайно, ніхто не очікував, що буде така агресивна війна. Цей фактор ніхто не враховував: ні ті, хто йшов на посади, ні Президент, коли балотувався. Але в цю колію довелося зайти. Найстрашніше в цій ситуації — це наші хлопці, які не повернулися. Усе решта можна

У мене такий характер: чим більше на мене тиснуть, тим більше стаю пружнішим. Але це не був конфлікт. Це було випробовування голови адміністрації на міцність, вміння тримати удар, приймати рішення, спілкуватися з людьми. Я дуже багато взяв від цих спілкувань. Як наслідок — у регіоні є спокій, немає дисбалансу між різними політичними силами та течіями. Немає міжконфесійних конфліктів, спалахів ворожнечі.

зрозуміти: і революційні пориви, і незадоволення владою, і намагання представників різних громадських організацій тобою покерувати, показати, які вони правильні, а ми — неправильні. Але найбільшим негативом, з яким я зіткнувся, — це, звичайно, є війна.

— У Вас від самого початку склалися непрості стосунки з громадськими організаціями. Вдалося знайти точки дотику?

— Я не сказав би, що це були складні відносини. Такий постреволюційний синдром. Ми перемогли, і всі повинні нас слухатися. Але це переміг народ. Перемогли всі. Ті, хто не хотів слухатися, втекли, частина з них ховається. Але більша частина суспільства — ті, хто перемогли. І я серед тих, хто переміг. І коли до тебе приходять люди та кажуть, що хочуть тобою покерувати, я їм відповідаю: «Будь ласка, треба було сідати в це крісло та керувати. А коли Пре-

зидент довірив мені бути головою адміністрації, то я маю відповідний рівень відповідальності і буду виконувати ті рішення, які сьогодні приймає Президент, уряд, Верховна Рада, одночасно буду дослухатися й до вас. Але я не збираюся гнутися і не хочу бути маріонеткою в чийось руках». І це багатьом громадським активістам на той період часу дуже не сподобалося. Можливо, вони мали інше бачення ситуації: що вони будуть заходити в кабінет, розказувати, як це робити. У мене такий характер: чим більше на мене тиснуть, тим більше стаю пружнішим. Але це не був конфлікт. Це було випробовування голови адміністрації на міцність, вміння тримати удар, приймати рішення, спілкуватися з людьми. Я дуже багато взяв від цих спілкувань. Як наслідок — у регіоні є спокій, немає дисбалансу між різними політичними силами та течіями. Немає міжконфесійних конфліктів, спалахів ворожнечі. Є звичайне напружене життя в період війни. І відносини зараз з громадськими організаціями зовсім інші. Ми навчилися один одного чути та розуміти. Зараз працюємо над створенням Координаційного центру між владою і учасниками АТО, представниками волонтерських груп. Для мене це величезний успіх, що сьогодні різні сторони зійшлися в обласній державній адміністрації для того, щоб знайти розуміння у взаємовідносинах між владою та громадськістю. Не на вулиці, а в овальній залі ОДА.

— Військовики Волині з початку АТО в числі перших стали на захист територіальної цілісності країни. І ми знаємо, що держава їм у той момент нічого не дала: голі, босі, голодні, з недієздатною військовою зброєю та часто без неї. Волинь понесла чи не найбільше людських втрат. А тому ситуація з 51-ю бригадою, коли солдатів називають дезертирами, коли відбуваються ці безсоромні суди, виглядає досить принизливо... Звичайний простий людині зрозуміло, що це не була військова зрада, так склалася ситуація: або виживеш, або помреш. Люди вибрали життя. Це той момент, коли ніхто не був готовий до війни, і зраджували, в першу чергу, генерали... Скажіть, Ви, як голова облдержадміністрації, що зробили, щоб якось полегшити їхню участь, чи намагалися донести до Президента думку, що хлопців не можна судити.

— Я розділив би це питання на дві частини. Перша: давайте будемо говорити не про солдатів, а про командирів. Солдати самі не ходили в бій, але чомусь по 51-ій бригаді ми говоримо тільки про відповідальність солдатів. А де ж командир 51-ї бригади? Чого його ніхто не шукає? Він загинув? Пропав безвісти? Де він? Прошло 5 місяців після того, як ліквідували 51 бригаду і створили нову — 14-ту. Фактично на той період часу, крім 51-ї бригади та

добровольчих батальйонів, не було нікого. І ми знаємо, як була піднята 51 бригада — по тривозі, без особливої підготовки. Тому, погоджуюся, потрібно врахувати, у якій ситуації опинилися бійці, коли з одного боку їх покривають «градами» росіяни, з іншого — «бандюки». Тому ніколи не вважав, не вважаю і не буду вважати бійців 51-ї бригади дезертирами. Не був у тій ситуації та не маю права оцінювати, але впевнений, що не могли наші хлопці просто так здатися в полон, без бою покинути зброю. І є друга сторона медалі. Найбільша біда в армії — це нестатутні відносини та службові порушення. Коли солдати вживають спиртні напої, порушують дисципліну. Тому, на мою думку, потрібно розділяти героїзм солдатів, коли вони знаходяться в безвиході та їм потрібно приймати якісь рішення, і боягузтво, коли просто здаєш позиції.

— Наскільки на рівні області працює програма соціального захисту бійців?

— Як у будь-якому життєвому процесі, є проблеми. Є проблеми з протезуванням, не вдається оперативно вирішити це питання. Є проблеми по соціальному захисту, тому що дуже багато скромних людей, які не кричать, а мовчки якось самі намагаються справитися зі своїми проблемами. І як завжди, увагу цим людям, які мовчать, приділяють в останню чергу. Але останнім часом ситуація змінилася. Влада на всіх рівнях зрозуміла, що без соціальної підтримки й уваги до військових ми не можемо розраховувати в майбутньому на сильну армію, її патріотичний дух.

— На порозі зима, і не факт, що вона буде теплою. Прем'єр уже сьогодні заявляє про дефіцит газу. Волинь, за вашими оцінками, як збирається зимувати? Не замерземо?

— Я впевнений у тому, що збалансований ринок газу як з боку Російської Федерації, так і з боку наших європейських партнерів не дасть можливості Україні відчувати проблему з газопостачанням. Ці схеми вже досить активно напрацьовані і будуть діяти й у цьому році. З іншого боку, зверніть увагу, за рік змінилося і ставлення українців до газоспоживання. Активно впроваджують енергоефективні технології, зокрема, в напрямку заміни газових котлів на твердопаливні. Люди розуміють, що поряд з нестачею газу є ще й проблема високої ціни. Тому намагаються економити. Для порівняння, у 2012-му та 2013-му Україна споживала 70–80 мільярдів кубів у рік. У минулому році — вже 20 мільярдів. І перезимували. Це свідчить лише про те, що, можливо, проблема газу була надумана, а можливо, на цьому спекулювали, у тому числі й наші північні сусіди. Чомусь упевнений, що в такий тяжкий для України час Всевишній на нашому боці.

— Високі ціни на комунальні послуги: газ, електроенергію, воду,

все це в сукупності може створити серйозну проблему в оплаті. Виникне непередбачувана діра в боргах. Ви передбачаєте таку ситуацію?

— А в мене до вас зустрічне питання: чому сьогодні із 400 тисяч розданих заяв на оформлення субсидій загалом по області оформили тільки 70 тисяч?

— Ви хочете сказати, що люди мають гроші?

— Думаю, не все так однозначно. Уряд закрив у бюджеті 24 мільярди на субсидії. І якщо сьогодні в сім'ї є проблема з доходами, користуйтеся субсидіями. 800 гривень без субсидій і 200 гривень з субсидіями. Звичайно при 2 тисячах гривень зарплати 200 гривень це теж багато. Але це 200, а не вісімсот. Напевно, не всі хочуть показувати свої реальні доходи. Тому, сподіваюся, усе буде добре.

— Верховна Рада проголосувала в першому читанні зміни до Конституції в частині децентралізації влади. Серед іншого там з'являється інститут префектів, наділених контролюючими повноваженнями, а також префекти координуватимуть діяльність структур, підпорядкованих центральним органам влади. То яка це децентралізація? Швидше навпаки, ще більша централізація президентської влади.

— Префект координуватиме представництва міністерств і відомств, які знаходяться на території регіону. Наприклад, держгеокадастр, управління лісового мисливського господарства, управління юстиції, служби автомобільних доріг. Це відомства, які не входять у структуру обласних і державних районних адміністрацій. І їх сьогодні достатньо на території області. Те ж саме стосується державних підприємств, які знаходяться в підпорядкуванні міністерств і відомств.

— Сьогодні багато розмов точиться навколо Маневичького торфобрикетного заводу. Люди бояться, що його можуть продати в приватні руки, незважаючи на те, що воно прибуткове й самодостатнє.

— Ми ще оцінимо за результатами аудиту, що робиться на цьому підприємстві. Зараз там триває комплексна аудиторська перевірка і вже є чимало запитань до його діяльності. Підприємство дійсно прибуткове. А в рамках питань енергозбереження — стратегічно важливе для області. На мою думку, повинне залишатися в комунальній власності. Тоді ми зможемо залучити й інвестора для його модернізації, проспівфінансувати з обласного та місцевого бюджетів. А ті всі потуги, які сьогодні роблять деякі кандидати в депутати різних рівнів на Маневиччині, нагадують мені бажання використати проблему лише в своїх меркантильних справах.

Розмовляла Галина ФЕДОРЕНКО
Повну версію інтерв'ю читайте на сайті vidomosti-ua.com

Фото: Михайла ГАРЦАЛА